

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Olgou Stránskou ve věci

žalobkyně: **S. K.**
narozená X, státní příslušnice U.
pobytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 7, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2019, č. j. OAM-441/LE-BE01-VL11-PS-2019, o zajištění,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou dne 4. 11. 2019 žalovanému (doručenou zdejšímu soudu dne 14. 11. 2019) se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zajistil žalobkyni v Z. p. z. c. B. J., přičemž podle § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 20. 1. 2020.
2. Žalobkyně uvedla, že žalovaný v předchozím řízení porušil ustanovení § 2, § 3, § 68 odst. 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

3. Žalobkyně namítla, že podmínka stanovení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění uprchlíků je podle ustanovení § 46a odst. 3 zákona o azylu vázána na splnění podmínky neúčinnosti uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Žalovaný se dle žalobkyně možností uplatnění zvláštních opatření zabýval pouze stručně ve dvou odstavcích ve vztahu k ohrožení účelu správního řízení, podání žádosti pouze za účelem vyhnout se správnímu vyhoštění a proto, že žalobkyně není zranitelnou osobou podle § 2 písm. i) zákona o azylu, což dle jejího mínění nesplňuje nároky kladené na odůvodnění rozhodnutí.
4. Žalobkyně v této souvislosti dodala, že zvláštní opatření neslouží výhradně pro zranitelné osoby. Navíc má za to, že její nelegální pobyt nemůže být jediným důvodem k její izolaci od společnosti. Žalovaný zohlednil pouze skutečnosti svědčící v její neprospěch a ne v její prospěch, přičemž vycházel pouze z informací, které si opatřil ze spisové složky Policie České republiky, a žalobkyni nevyslechl. Žalobkyně podotkla, že na území České republiky pobývala jistý čas legálně, je zcela integrovaná do společnosti a hovoří českým jazykem. Má také na území partnera m. národnosti (pozn. soudu: jeho jméno žalobkyně do vytečkovaného řádku žaloby nevyplnila), u kterého může pobývat. Rovněž by mohla pobývat u přítelkyně, kterou dříve zmínila, či v otevřeném pobytovém středisku. Naopak možnost skrývání je vzhledem k její dlouhodobé snaze o legalizaci pobytu nepravděpodobná. Žalobkyně má zájem s orgány spolupracovat.
5. Další podmínkou stanovení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění uprchlíků je existence oprávněných důvodů k domněnce, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Žalobkyně v této souvislosti namítla, že žalovaný o účelovosti žádosti rozhodl pouze na základě informací, které si opatřil ze spisové složky Policie České republiky, a svou argumentaci založil čistě na skutečnosti, že žalobkyně pobývala na území České republiky neoprávněně a že opakovanou žádost podala po 14 letech. V tomto ohledu žalobkyně poukázala na Preambuli směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 (dále jen „návratová směrnice“), podle které členské státy mají zohlednit i jiné skutečnosti, než je neoprávněný pobyt cizince, což se v předmětné věci nestalo.
6. Žalobkyně závěrem namítla, že nedostatečně je odůvodněna také délka trvání jejího zajištění. Z rozhodnutí musí být zřejmé, jak dlouho je žadatele o azyl nezbytné držet v zařízení pro zajištění cizinců s ohledem na dosažení sledovaného cíle, nikoliv jak dlouho je to maximálně možné. Žalobkyně v tomto ohledu poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 7 Azs 251/2015-66, v němž soud uvedl: *„Vymezení konkrétní doby trvání povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, je věcí správního uvážení ministerstva. Proto musí být z rozhodnutí seznatelné, na základě jakých konkrétních úvah, s přihlédnutím ke specifickým a okolnostem konkrétního případu, ministerstvo tuto dobu stanovilo.“* Podle žalobkyně žalovaný nepromítl individuální okolnosti žalobkyně do odůvodnění délky zajištění a pouze obecně zhodnotil délku trvání řízení o mezinárodní ochraně. I z tohoto důvodu by dle žalobkyně mělo být napadené rozhodnutí zrušeno pro nepřezkoumatelnost.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že dle jeho mínění je z napadeného rozhodnutí zřejmé, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil, a k jakým závěrům dospěl, přičemž se nedomnívá, že by se dopustil namítaných pochybení.

8. Shrnutí, že žalobkyně byla kontrolována Policií České republiky, nepředložila žádný cestovní doklad a s hlídkou nechtěla spolupracovat. Ke své totožnosti nechtěla sdělit žádné údaje, a proto byla omezena na svobodě a byla provedena lustrace. Žalovaný v této souvislosti poukázal na právní názor Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008-48, že „*V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadatelé broží vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová*“. Žalovaný dále poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, publikované pod č. 2524/2012 Sb. NSS, a rozsudek Krajského soudu v Ú. n. L. ze dne 31. 8. 2016, č. j. 41 Az 17/2016-19. Má také za to, že se řádně vypořádal s možností uložení zvláštního opatření. Vzhledem k nerespektování právního řádu žalobkyní by dle jeho mínění nebylo účinné. V podrobnostech žalovaný odkázal na spisový materiál a napadené rozhodnutí.
9. Podle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno jeho rozhodnutí ve věci, proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Soud ze správního spisu zjistil následující skutečnosti:

10. Dne 3. 10. 2019 provedla hlídka Policie ČR pobytovou kontrolu, při níž vyzvala žalobkyni k předložení cestovního dokladu. Žalobkyně cestovní doklad nepředložila a neustále se snažila odejít a s hlídkou nespolečně pracovala. Následně uvedla, že cestovní doklad ztratila. Ke své totožnosti odmítla sdělit jakékoliv údaje. Žalobkyně byla zadržena a eskortována na stanici, kde byla provedena lustrace. S žalobkyní byl dále proveden pohovor v českém jazyce. Uvedla, že do České republiky přicestovala v roce 2000 autobusem přes B. a S.. Na U. podle žalobkyně nebylo za co žít, a proto odjela do České republiky pracovat. V roce 2001 jí byl v P. odcizen cestovní doklad a od té doby pobývá na území bez něj. Uvedla, že si je vědoma uložených vyhoštění, ale nevycestovala, protože nemá kam. Dodala, že zaplatí všechny pokuty a bude platit i sociální pojištění, ale nikam neodjede. O tom, že porušovala zákony, ví. O legalizaci pobytu se nesnažila, protože nezná zákony. Policie zjistila, že žalobkyni bylo v letech 2004 až 2014 pětkrát uloženo správní vyhoštění. V posledním případě byla žalobkyně zařazena do Evidence nežádoucích osob (od 9. 7. 2015 do 8. 7. 2017) na základě soudního rozhodnutí (sp. zn. 3 T 203/2014), jímž bylo žalobkyni mimo trestu odnětí svobody s podmíněným odkladem uloženo správní vyhoštění na dobu dvou let.
11. Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 3. 10. 2019, č. j. KRPA-345605-13/ČJ-2019-000022-ZVS, bylo podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů žalobkyni uloženo správní vyhoštění, přičemž doba po kterou žalobkyni nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena na 4 roky. Současně byla žalobkyni stanovena lhůta k vycestování v délce 30 dnů.
12. Dne 4. 10. 2019 podala žalobkyně druhou žádost o mezinárodní ochranu v České republice. První žádost žalobkyně ze dne 20. 3. 2004 byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná, přičemž toto rozhodnutí bylo potvrzeno Krajským soudem v O. a Nejvyšším správním soudem.

13. Napadeným rozhodnutím byla žalobkyně podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěna v Z. p. z. c. B. J., přičemž podle § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 20. 1. 2020.

V posuzované věci soud vyšel z následně uvedené právní úpravy:

14. Podle § 2 písm. i) zákona o azylu: „Pro účely tohoto zákona se rozumí zranitelnou osobou zejména nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilým dítětem nebo rodič nebo rodina se zletilým dítětem se zdravotním postižením, osoba starší 65 let, osoba se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotná žena, oběť obchodování s lidmi nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického nebo sexuálního násilí“.
15. Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu: „Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve“.
16. Krajský soud v Praze na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 s. ř. s.).
17. Soud předně k námitce žalobkyně, že žalovaný nezvážil možnost uplatnění zvláštních opatření, konstatuje, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí jasně uvedl, že jeho závěr o neúčinnosti zvláštních opatření je založen na tom, že žalobkyně sama uvedla, že nechce z České republiky vycestovat. Přihlédl rovněž ke skutečnosti, že zde žalobkyně nelegálně pracovala, nemá zde žádné rodinné vazby a žila pouze u své známé, aniž by někde byla hlášena k pobytu. Mimo to žalovaný poukázal na vědomý nelegální pobyt žalobkyně, z nějž dovodil, že cílem žalobkyně není získání ochrany před pronásledováním, nýbrž snaha vyhnout se zajištění a vyhoštění. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nedisponuje žádným dokladem totožnosti a doposud nerespektovala žádné rozhodnutí o správním vyhoštění ani pravomocný rozsudek soudu, není její jednání způsobilé poskytnout jakoukoliv záruku dodržování uložených povinností. Soud se proto s úvahou i závěrem žalovaného o neúčinnosti uplatnění zvláštních opatření plně ztotožňuje a námitku nepovažuje za důvodnou.
18. Soud v této souvislosti dodává, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádával i s otázkou, zda žalobkyně je, či není zranitelnou osobou ve smyslu § 2 písm. i) zákona o azylu proto, aby usoudil, zda v jejím případě není uplatnění § 46a odst. 1 zákona o azylu omezeno. Námitka žalobkyně, že vyloučení zvláštních opatření pouze na základě skutečnosti, že není zranitelnou osobou ve smyslu § 2 písm. i) zákona o azylu, je tedy nedůvodná, neboť, jak soud výše uvedl, žalovaný zohlednil zcela i jiné okolnosti jejího případu.
19. Soud dále neshledal důvodnou námitku žalobkyně, že žalovaný svou argumentaci o účelovosti její žádosti o mezinárodní ochranu založil čistě na skutečnosti, že pobývala na

území České republiky neoprávněně, přičemž podle Preambule návratové směrnice mají členské státy zohlednit i jiné skutečnosti, než je neoprávněný pobyt. Soud jednak konstatuje, že stěžejním důvodem pro závěr žalovaného byl nikoli nelegální pobyt žalobkyně na území České republiky, nýbrž podání opakované žádosti po 14 letech od podání její první žádosti bezprostředně po zajištění za účelem vyhoštění, aniž by žalobkyni v podání žádosti cokoliv bránilo. Žalovaný mimo to přihlédl ke skutečnosti, že žalobkyně doposud nerespektovala žádné rozhodnutí o správním vyhoštění. Argumentace žalobkyně Preambulí návratové směrnice tudíž není případná.

20. Soud v této souvislosti k argumentaci žalobkyně, že žalovaný o účelovosti žádosti rozhodl pouze na základě informací, které si opatřil ze spisové složky Policie České republiky, konstatuje, že pokud žalobkyně neuvádí, jaká konkrétní skutková zjištění dle jejího názoru v úvahách žalovaného absentují, není taková námitka důvodná. Nadto soud zdůrazňuje, že pokud žalovaný, který je při rozhodování o zajištění cizince striktně limitován krátkou zákonnou lhůtou, vychází z dosavadních skutkových zjištění, byť jiného orgánu, není za předpokladu dostatečnosti těchto zjištění takový postup pochybením žalovaného, nýbrž naopak naplněním obecné zásady hospodárnosti řízení. Mimo jiné je v důsledku rychlého postupu žalovaného možné v relativně krátké době napadnout jeho rozhodnutí žalobou, a přezkoumat tak jeho postup soudem. Námitka žalobkyně tedy není důvodná.
21. Soud k námitce žalobkyně týkající se délky zajištění předně poznamenává, že pokud je účelem opatření podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajistit účast žadatele v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, je z povahy věci zřejmé, že toto zajištění musí trvat po celou dobu řízení. Tomu rovněž odpovídá vymezení důvodů ukončení zajištění podle § 46a odst. 12 zákona o azylu. Žalovaný má obecně na rozhodnutí o žádosti lhůtu k rozhodnutí 6 měsíců, ale i jeho nejkratší lhůta činí 30 dní. Žalobu proti rozhodnutí ministerstva lze podat ve lhůtě 15 dní od doručení rozhodnutí a soud má na rozhodnutí věci 60 dní od bezvadného podání žaloby. I v případě nejkratší možné lhůty bez započtení dní nebytných na doručení písemností činí dohromady lhůta ke kompletnímu přezkumu žádosti o mezinárodní ochranu 105 dní. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí provedl obdobnou úvahu s tím, že očekává rozhodnutí ve věci do 90 dní, tuto lhůtu prodloužil o 15 dnů na podání případné žaloby a pro účely doručování započtl dobu 4 dnů, kterou lze dle zkušeností soudu považovat za téměř podhodnocenou. Žalovaný tedy dospěl k závěru, že odpovídající doba zajištění činí 109 dní. Jak soud výše ověřil, stanovil žalovaný lhůtu na základě zákonem stanovených lhůt zcela přiměřenou, přičemž svou úvahu pečlivě odůvodnil. Námitka žalobkyně proto není důvodná.
22. Soud pro úplnost dodává, že věk žalobkyně není ve vztahu k určení délky zajištění relevantní, neboť ta je určována s přihlédnutím k trvání jednotlivých úkonů, nikoliv věku cizince. Věk cizince je zohledňován při vlastním uvážení, zda je vůbec možné přikročit k zajištění cizince, což ostatně žalovaný v předmětné věci učinil. Námitka týkající se nepřiměřenosti délky zajištění vzhledem k věku tedy není důvodná.
23. Soud na základě uvedených skutečností výrokem pod bodem I podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
24. Soud dále výrokem pod bodem II podle § 60 odst. 2 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. listopadu 2019

Olga Stránská, v. r.
soudkyně